

Mercadona y Verónica Cantó, ferramentes del catalanisme cloaquer

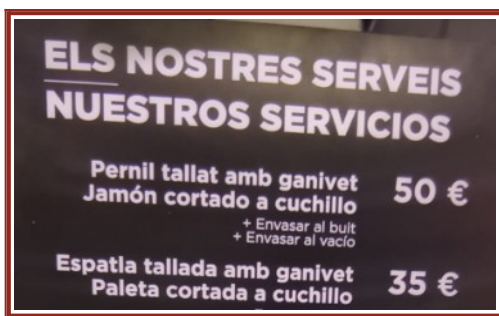
Ricart García Moya

Unflat bulto de vulgaritat lliteraria y de l'atra, sempre fent catalanisme a bon preu, esta sinyora de Cocentina la varen encaramitar al puesto de presidenta de l'AVLL, millonaria rabosera de colaboracionistes baix les ordens dels sanguangos expansionistes del IEC de Barcelona. Hui seguix gochant del amparo dels monyicots del PP, cagandanes incapasos de trencar la tenalla catalanista y ficar en la cagamenja¹ als que tenint obligació de donar valenciá, bosen catalá a chiquets y a tots mosatros. Si fora al contrari la situació, si foren valencians els que defengueren el valenciá y hagueren perdut les eleccions, al sendemá, en tres pets y dos bufes, la micaletalla de Verónica Cantó tirava als valencianistes als arbells y ficava a tota la morralla de colaboracionistes en les poltrones del poder. ¿Per que's permetix está porcá? Perque als de Mazón asoles els torna varilla la llibrellá d'euros que ampomen a fi de mes... o semana.

No patix fam esta sinyora que pareix treta del sainet Les coentes. Tota sa vida fent la guillerma, omplint bolchaca, pancha y pit, además de chafar la llengua valenciana, te prémit. Aixina, hui es presidenta de l'AVLL, mascota llepaforigols del IEC; vullc dir que, metafóricament, rellepen lo dictat per els del Nort.

Els greixers de l'AVLL son els que espenten a empreses com Mecedona pera que's convertixquen en academies de catalá y sangoneres del valenciá. Produixen confusió al introduir arcaismes y catalanismes que mana el IEC desde Barcelona. ¿Quína finalitat busquen? Fer a trompicons la unitat de la llengua y la Gran Catalunya dasta Oriola, lo que requerix la desaparició del valenciá modern, molt alluntat del catalá que's font de riquesa y fachenda pera Verónica y la grapallá de colaboracionistes que ara, en deembre del 2023, apoyen el PP (a cámbit dels monises² dels impostos de mosatros, els sanc d'orchata de paella y mascletá).

El so Chuanet Roig fa de les botiguetes Mecedona una escolá de catalá, no valenciá, pera'l panoli de tanda que allí cau. Aixina, en didáctics lletreros tenim:

"serveis... amb ganivet... espatla tallada amb ganivet"

Que'n el valenciá de son pare, conegut del meu, seria:

"servici... en gavinet... espala tallá en gavinet"

El sinyor Roig ha ficat la seua ambició al atre costat de la ralla del Reyne, en Catalunya, y ha manat escriurer en catalá els lletreros del negoci. Tot te prémit. Un catalaniste tan actiu com Chuanet Roig mereixia el títul de Doctor Honoris Causa (any 2018) per la Universitat de Valencia. Ara podríem ficar eixemples de les morfologies valencianes que no li agrauen: 'servici, espala, tallá, en, gavinet...', mes a ell y a esta gent els sindona lo mateix vert que chiruflat. Lo únic que'ls faria

1 "y entre atres averiguaren que la cagamenja era la presó" (Gadea: Tipos, 1908, p.34)

2 Del ing. *money*: "me pilla sinse monises" (Roig y Civera: El barber de carreró, Gandía, 1887, p.8)

"¡quína sort es tindre gracia y monises!" (Perrín, G.: La chiqueta bonica, 1899, p. 16)...

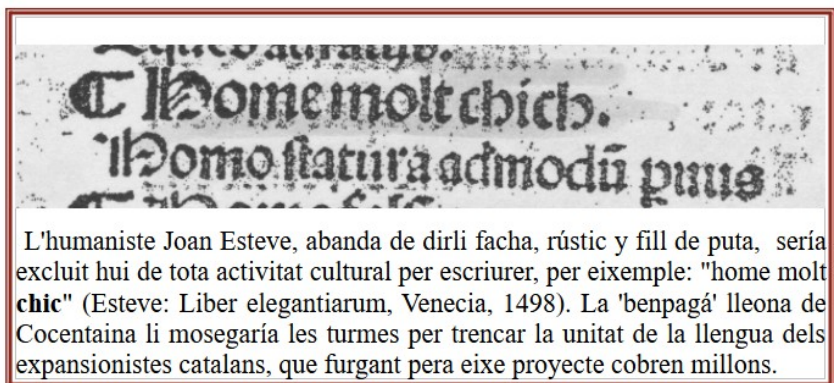
ferse decents y deféndrer el valenciá modern, el que encá está viu, sería l'actuació de la ley pera tallar l'abús de l'AVLL; mes no n'hia qui sapia eixirse del embolic provocat per esta gentola, desde que Pujol y Sapllana feren el mardanot sinse tindre cástic. U está nadant en millons, en Barcelona; l'atre, negre per el sol, fa camallaes per Benidorm raere del cul de les turistes.

¿Y que fem en la conillá d'angrantons y angrantonetes que, vivint a carcaselles de mosatros, tenen a la societat atenallá y mos fan ballar a ritme de sardana llingüística? Te requetecollona que estigam agenollats aguardant a que mos donen permís para escriurer, per eixemple, 'chic, chiquet, chiqueta', com fea Roig el Bo (no els botaseques de Mercadona); es dir, el Roig lliterat del sigle XV, y no asoles heu fea ell:

“grans o chichs... lo fadrí chic... un forat chich...” (Ferrer, St.Vicent: Sermons, c.1400)
 “lo chic potret... cuquet chic, del forment” (Roig: Espill, 1460)
 “chic que mamava... chiquets” (Ms. Vaticana, Roig: Espill, 1460)
 “pren lo cabrit chic” (Rec. valencianes de Micer Joan, c.1466)
 “chic de cos... de chiquet” (Esteve: Liber elegantiarum, 1472)
 “tres grans e un chiquet” (A. Patriarca. Inv. bens de Jaume Roig, 1478)
 “drap chiquet de Tornay” (Archiu Patriarca, Prot. notari Johan Beneito, Alacant, 1 d'octubre 1483)
 “al chiquet desijant la mamella” (Gaçull: Vida de Santa Magdalena, 1496, 1505)
 “María... chiqueta” (Roig: Espill, 1460)
 “chiqueta menuda” (Esteve: Liber elegantiarum, 1472)
 “fer una cella chiqueta” (La vida de Sant Honorat, 1495)
 “chiqueta, *puera*” (Pou: Thesaurus, Valencia, 1575)

Y mentres, eixemplars com l'ama del carchofar de l'AVL, Verónica Cantó, mos obliguen a mosatros, valencians, a empapusarnos barbarismes morfològics com *xic*, *xiquet*, *xiqueta*... o *noi*, porque'ls escurapous expansionistes del IEC catalá heu manen. ¡Qué espereu, nonsabos del PP, pera envíar a vèndrer mocaors en els semáfors a tota esta gentola que, en cónter de deféndrer el valenciá, lo destruiuen y, a cámbit, mos donen tinyós catalá!.

En Venecia, l'any 1498, eixia d'imprenta el 'Liber elegantiarum' en lletí y llengua valenciana, "latina et valentiana lingua", del fi humaniste Joan Esteve. Hui no podria escriurer en el seu lléxic, morfología y sintaxis, com "fanc" (cat. *fang*), "homens afeminats" (cat. *homes efeminats*)...; en fi, Esteve era un blaver incult per escriurer "lo

que ell volia", "antorches enceses", "escorchat Sent Bertomeu", "dinés", "en Valencia"... No vullc seguir en la retafila d'eixemples, porque aburrix dasta a les pedres codises. Al clàsic Esteve li donarien carabases en l'escola els fardachos idiomàtics de Verónica Cantó per escriurer "home molt chic", y tampoc aplegaría a funcionari de la morcosa Generalitat del PP, o l'ajuntament catalanisat de la furgamandera del oboe (crec que li diuen María José Catalá). Qui deu donar llum, dona fum.